
I.

UTOPENÁ

Krajinu kolem Panny Marie Sedmibolestné zalévalo měsíční světlo. Sněhem klopýtala dívka se zavázanýma očima. Byl večer před Dnem díkůvzdání, a ještě před několika hodinami se těšila na pár dní volna. Teď jí krocan a sladké brambory připadaly jako něco vzdáleného a nepravděpodobného – část její mysli si uvědomovala, že je už možná nikdy neochutná.

Kam se vlastně pokouší dojít? Je sama, nebo ji pořád ještě sledují?

Dotkla se hladké látky šátku, který měla tak pevně utažený kolem očí, že se jí skoro zařezával do obličeje. Nos a rty měla bez citu, a když se pokoušela neohebnými prsty šátek strhnout, bylo to, jako by se dotýkala tváře někoho jiného. Vzdala to a šátek si nechala. Kdyby porušila pravidla, spočítaly by jí to.

Zamávala rukama před sebou a zjistila, že kolem už nejsou stromy, jejichž větve by musela odhrnovat stranou. *Možná se mi konečně povedlo vrátit se na hlavní cestu*, pomyslela si.

Kolem sebe teď ale měla jinou prázdnotu – nově,

mrazivé ticho, jako by svět čekal, že se něco stane. Udělala pár kroků a zjistila, že země je najednou dokonale, nesmyslně rovná. Při dalším kroku jí podklouzla noha a ona s žuchnutím dopadla zadkem na zem.

Led. Chvilku zůstala ležet; bylo to příjemné, sníh byl jako měkká příkrývka. Strašně toužila to všechno vzdát – zůstat ležet a prostě usnout. *Jenže usnout může taky znamenat zmrznout*, napomenula sama sebe. *Musíš jít dál.*

Překulila se na bok, přiměla se zvednout na kolena a roztřeseně se postavila.

Mně už je to jedno, řekla si a znova se pokusila strhnout si promrzlý šátek z očí. Tentokrát se jí povedlo látku nadzvednout natolik, že se koutkem oka mohla rozhlédnout.

Svět byl v měsíčním světle překvapivě jasný: hladký bílý sníh a na jeho okraji řádka holých stromů, které jako by ji z dálky pozorovaly – řádka tichých, chladných koster.

Stojím na jezeře. Nadzvedla šátek ještě výš, až se jí podařilo se ho zbavit úplně.

Byla dezorientovaná, protože pod napadaným sněhem nebylo vůbec vidět, kde končí jezero a začíná břeh. Rozhodla se tedy zamířit ke stromům, které na ní kývaly hubenými pažemi bez listů.

V tichu se ozval slabý praskavý zvuk – a ten zvuk nevěstil nic dobrého.

Nejsou támhle na druhém břehu lidé, nečekají na ni? Skupinka štíhlých dívek? Kdyby tak jen dokázala jezero přeběhnout, než bude pozdě!

Udělala ještě krok, a zlověstné křupání ledu pod ní zesílilo. Ozvalo se několik ostrých prasknutí – plocha se jí pod nohama rozpadla na několik kusů.

Tělem jí projel chlad, jako by jí někdo do žil vstříkl ledovou vodu. Šok – propadala se dolů, dolů, dolů do světa bez vzduchu. Končetiny jí tížily olověné řetězy, a přitom ještě před okamžikem to byly pouhé šaty. Zalapala po vzduchu a vdechla ledovou vodu; její namáhané plíce to ochromilo. Pak se celá propadla do te-
kuté černé díry.

Jak bolest ustupovala, zahlédla vodní nymfy, které k ní vztahovaly štíhlé ruce a rozevláté vlasy; táhly ji do-
lů, do hlubin na dno jezera, kde žily.

2.

Panna Maria Sedmibolestná

Milý táto,

já občas mámě vůbec nerozumím. Víím, že nesnáší minisukně, tak proč je tak nadšená z představy, že se její dcera oblíkne jako Britney Spearsová a nastoupí do soukromé dívčí školy?

No dobře, tu přihlášku jsem si podala sama, jenže to jsem si myslela, že nepřichází v úvahu, aby mi dali stipendium! To poslední, o co stojím, je dostat se mezi partu slepic z bohatých rodin, co na mě nejspíš budou koukat skrz prsty, protože bydlím na „nesprávném“ konci města.

Do Panny Marie Sedmibolestné mě ROZHODNĚ NIKDO nedostane.

„Gildo, měla bys to s tou školou aspoň zkusit.“
Gilda seděla nahrbeně na předním sedadle mámina

oldsmobilu a ovívala se lesklou brožurou *Dívčí školy Panny Marie Sedmibolestné*. Máma ji v tom srpnovém vedru donutila vzít si k halence a sukni ještě silonky a navíc byla v autě rozbitá klimatizace, takže Gilda měla pocit, že sedí v tropickém močálu. V ničem z toho, co měla na sobě – v lodičkách na podpatku vhodných tak pro sekretářku, které koupily ve zlevněné obuvi, ani v polyesterové tmavomodré sukni – se prostě necítila dobře (nehledě k tomu, že se obávala, že po té jízdě v rozpáleném autě bude mít v podpaží skvrny od potu). Gilda měla zkrátka hrozný vztek na mámu, na celý ten nápad se soukromou dívčí školou a na svět všeobecně.

„Gildo, to jsou všechno jenom předsudky. Nezapomínej, že já jsem taky chodila do soukromé školy, a nejsem žádná rozmazlená slepice.“

Gilda věděla, že je to pravda; její matka byla ošetřovatelka, tvrdě pracovala a neměla strach z jehel, krve ani odpadů ucpaných vlasů. Jenže na druhou stranu Gilda věděla, že katolická škola v Southfieldu, kam máma chodila, má pramálo společného s tou snobskou a exkluzivní atmosférou, jaká panuje u Panny Marie Sedmibolestné na detroitském předměstí Bloomfield Hills, o kterém se říkalo, že je to „jedna z nejbohatších čtvrtí v celých Spojených státech“.

Minuly tabuli označující začátek Bloomfield Hills, a úpravné trávníky, mezi nimiž dosud jely, postupně ustoupily větším, výstavnějším sídlům.

„Kdo v takových domech bydlí?“ přemýšlela nahlas Gildina matka; přibrzdila a obhlížela obrovskou budovu s bílými sloupy. Dům jako by na staré, neumyté auto pání Joyceové shlížel s nelibostí.

„No tam bydlí ty, co chodí k Panně Marii Sedmibo-

lestné.“ *Když se tu na nás pohrdavě koukají i domy, pomyslela si Gilda, jaké asi budou ty holky ve škole?*

„Gildo, moc stipendií tam nedávají, takže nezapomínej, že je to dost vzácná příležitost. Zvláště když si vezmeš, že tvoje známky ze školy nebyly zrovna ideální. Podle mě je to od Brada moc hezké, že využil svůj vliv a přesvědčil ředitelku, aby tvoji žádost zvažila, zvláště teď, skoro na konci prázdnin.“

„Nikdo na Bradovi nic takového nechtěl.“ Brad Squib byl nový přítel paní Joyceové, a protože Gildě šel na nervy, vadilo jí i to, že udělal něco pro ni. Teď aby mu byla vděčná a děkovala mu, místo aby se tvářila kysele, když se objeví. „A krom toho,“ dodala, „spousta geniů měla špatné známky.“

Gilda se přestala ovívat školní brožurou a zadívala se na obrázek na její titulní straně: pohledná dívka sedící u jezera, jak zasněně hledí do dálky.

ŠKOLA PANNY MARIE SEMMIBOLESTNÉ

Škola Panny Marie Sedmibolestné nabízí krásné a příjemné prostředí dívkám, které se skutečně chtějí učit. Škola také dodržuje odstupňovaný systém disciplinárních pravidel, aby své žákyně ochránila před možnými nevhodnými vlivy.

Dům, v němž Škola Panny Marie Sedmibolestné sídlí, byl původně postaven jako venkovské sídlo pro automobilového magnáta Stantona Jacksona a jeho manželku Marthu v roce 1900. Jeho architektura odráží lásku Jacksonových ke středověké a renesanční architektuře a také jejich vášeň pro umění. Na každém kroku objevíte nová překvapení, novou krásu a nové záhady.

Jacksonovi odkázali část svého majetku řádu jeptišek, které tu v roce 1951 otevřely Školu Panny Marie Sedmibolestné. V padesátých a šedesátých letech byla škola exkluzivním ústavem pro mladé dámy, které si přály zdokonalit své dovednosti jako budoucí manželky, matky a elegantní hostitelky.

Škola Panny Marie Sedmibolestné se rozvinula ve vzdělávací ústav vynikajících akademických kvalit, který klade důraz jak na kreativitu, tak na vědecké metody. Mnohé z našich absolventek pokračují ve vzdělání na nejlepších amerických univerzitách.

Co o Škole Panny Marie Sedmibolestné říkají její studentky?

„Připadám si tady jako doma. Všichni jsou pořád hrozně milí!“

– Marcie

„V předchozí škole jsem každé ráno trávila hodiny vybíráním šatů a malováním. Tady se jenom vykulím z postele a jsem za deset minut oblečená! Nikdy by mě nenapadlo, že budu nadšená, že nosím školní uniformu.“

– Eloise

„Můžu se líp soustředit na učení, když kolem nejsou pořád nějací kluci.“

– Nichole

„Víš,“ odhodila Gilda brožurku, „nikdy jsem nechočila s žádným klukem, tak je trochu divné, abych se nechala zavřít do kláštera, kde si ani žádného nenajdu.“